

کت تن کیست؟

ابراهیم عمران
روزنامه‌نگار

بالاخره بعد مدت‌ها که جناب پزشک‌های کاپشن در نشست‌ها، مناظره‌ها و سخنرانی‌ها حضور داشتند؛ در مراسم تقدیم کت و شلوار حاضر شدند. در اولین پلان‌هایی که از پوشش جدید ایشان به رسانه‌ها رسید؛ میزان شوق‌مندی مخاطب هم افزون شد! و در شبکه‌های اجتماعی داخلی و خارجی درباره اش نوشتند! اینکه مشاهده کردند رئیس‌جمهوری که با آن همه اشتیاق انتخاب کرده بودند، موافقت کرد که پوشش رسمی تری ببوشد. هر چند صرف پوشیدن یا نبوشیدن کت؛ لامحاله نمی‌تواند دلیلی بر موفقیت در سایر امور باشد، ولی می‌تواند گزاره‌ای را پررنگ‌تر نشان دهد. اینکه جناب پزشک‌های نشان داد که به شعار انتخاباتی شان که مشورت‌پذیری از کارشناسان بود، پایبند هستند. به حتم افراد زیادی به ایشان توصیه کردند که کت را نیز امتحان کنند. حتی آقای فیاض زاهد نیز چندی پیش خبر از موافقت آقای رئیس‌جمهور با پوشش‌های دیگر داده بودند! نکته دیگر آنکه اجازه ندادند که این مورد فرعی به چالش‌های کارهای پیش‌رو تبدیل شود. سال‌ها جناب پزشک‌های این پوشش را مناسب دانسته‌اند. عادت کرده‌اند. سخت است تغییر آن، ولی متوجه شدند افکار عمومی؛ آن هم افکار این روزهای جهان مدرن، دیگر پذیرای آن نمی‌باشد که نمایندگان کشورش در بزنگاه‌های خاص داخلی و به طریق اولی خارجی؛ پوشش معمول داشته باشند. نگاه شود به همین لباس ورزشکاران المپیک ما؛ که بحث آن خارج از این مقال است که این گزاره نیز از تک‌بعدی نگاه کردن مسئولان طرح لباس ناشی می‌شود که راضی به تغییر نظر دادن نیستند. به هر حال این کت ریاست‌جمهوری نشان داد که کت تن کیست! آری شاید مسئله کوچک و جزئی باشد ولی میزانی از روایت‌های گوناگون در جامعه را سبب‌ساز شد. افراد گوناگونی درباره آن نوشتند. مقایسه‌های داخلی و خارجی صورت گرفت. مشاوران زیادی درباره آن سخن گفتند. بالمآل به گوش مسعود محبوب مردم رسید. مردمی که نوع پوشش رؤسای‌جمهور مطلوب‌شان را دیده بودند، از خاتمی تکرارناشدن در انتخاب عبا، ساعت و کفش تا روحانی مقید به درست‌پوشی؛ نمی‌توانستند تحمل همیشگی کت را داشته باشند! هر چند شاید در مراسم‌های دیگر، آن کت همچنان سبیل انتقادات و گوشه و کنایه‌ها شود؛ ولی در زمانی این تغییر پوشش انجام شد که بسیار درست بود مکانش. که اگر بر فرض مثال در سخنرانی احتمالی سازمان ملل اینگونه با کت و شلوار آراسته ظاهر می‌شدند؛ شاید در داخل مورد هجوم‌های طعنه‌آمیز برخی همیشه دلوپس قرار می‌گرفتند...! آفرین به این درایت تیم تشریفات و احسنت به پذیرش آن توسط رئیس‌جمهوری که بارقه‌های امید را افزایش می‌دهد از برای تغییر نگرش‌های احتمالی در موضوعات مهمتر پیش‌رو. باور داشته باشیم که پزشک‌های بی‌جهت نمی‌گویند که نقش مشاوران را باور دارد. فردی که پوشش چنددهه‌اش را با هر سختی عوض می‌کند حتی برای یک نوبت؛ می‌تواند نقش آفرینی‌های مشاوران عرصه‌های دیگر سیاسی و اقتصادی را نیز تحمل و باور کند. این کت و شلوار برانزده صاحبش؛ مبارک رأی‌دهنده‌گانی که رعایت کردند و چیزی نگفتند و پاداش سکوت بعد از پانزدهم تیرماه را گرفتند!...

کت تن: ایرنا

۲۴ ساعت
24 HOURS

hammihanmedia@gmail.com
@Hammihanonline
https://t.me/hammihanonline
@Hammihanonline

• صاحب امتیاز و مدیرمسئول: غلامحسین کرباسچی • مشاوران: عباس عدی و احمدزید آبادی، سردبیر: محمدجواد روح، سردبیر آنلاین: افشین امیرشاهی • معاون سردبیر: مهرداد خدیبه، دبیران گروه‌ها: فرزانه طهرانی (اقتصاد)، آرمین منتظری (دبلیو و بین الملل)، علی ورامینی (رسانه فرهنگ)، سمیه متقی (سیاست) • الناز محمدی (جامعه)، آرش خاموشی (عکس)، هادی حیدری (طرح و کاریکاتور)، شبنم رحمتی (معاون آنلاین)، مدیر هنری: مهدی قربانی تبار • حروفچینی و ویراستاری: شهرام هادی، مدیراداری و آگهی‌ها: شاهرخ حیدری، تلفن روابط عمومی: ۸۸۷۴۹۳۰۰، تحریریه: ۸۸۷۳۰۰۹۱، آگهی‌ها: ۸۸۷۳۵۲۰۷ • نشانی: خیابان شهید بهشتی، خیابان پاکستان، کوچه دوازدهم، پلاک ۱۸، لیتوگرافی و چاپ: هم‌میهن، توزیع: نشر گستر امروز نوین • تلفن: ۰۲۱-۹۱۳۰۴۱۴۲

آرزویی که برآورده شد

بررسی آن چه موجب شد به جای «منظر فرهنگی و تاریخی از هگمتانه تا همدان» تنها «هگمتانه» در فهرست میراث جهانی یونسکو ثبت شود

دلایل ایرادهای وارده به پرونده چه بود؟

طبق اخبار منتشرشده در رسانه‌ها شورای جهانی بناها و محوطه‌های تاریخی (ایکوموس) به‌عنوان بازوی مشورتی یونسکو، در سال ۲۰۲۳ ایرادهایی را به این پرونده وارد کرده و درباره اصالت، اسناد حفاظت، مرزها، حمایت قانونی و جامعه محلی شهر همدان و یافت تاریخی هگمتانه اطلاعات بیشتری را درخواست کرده بود. از نظر ایکوموس «پیوند تاریخی بین هگمتانه و مرکز تاریخی همدان مبهم بوده»، بنابراین در گزارش نهایی درخواست «دیفر» (رفع ایرادهای پرونده و بررسی در اجلاس‌های سال‌های بعد یونسکو) کرده و خواستار تعلیق آن شده بود.

حسین زندی در پاسخ به چرایی تغییر شماره نام پرونده مذکور و درخواست‌های «دیفر» (رفع ایرادهای پرونده و بررسی در اجلاس‌های سال‌های بعد یونسکو) واردشده به آن، توضیح داد: «دلیل اصلی این اتفاق نواقص مدیریتی است. در محوطه‌هایی که قرار است اقدام به ثبت جهانی آن‌ها شود معمولاً پیش از رخ دادن این اتفاق، دو اقدام صورت می‌گیرد. یکی اینکه افکار عمومی جامعه محلی برای این اتفاق آماده و سپس از آن‌ها کمک گرفته می‌شود. یکی از سوالات مطرح‌شده و ایرادات گرفته‌شده از سوی شورای جهانی بناها و محوطه‌های تاریخی (ایکوموس) همین بوده است. اینکه جامعه محلی و فعالان مدنی به چه میزان در مدیریت مسائل محوطه‌ای که درخواست ثبت آن در فهرست میراث جهانی یونسکو داده شده است نقش داشته‌اند و خواهند داشت؟ این در حالی است که حافظه تاریخی ما آن قدر ضعیف نیست که آسیب‌های وارده به این محوطه - بی‌توجه به هشدارهای جامعه محلی و فعالان مدنی - از جمله آسفالت کردن هگمتانه را فراموش کنیم. ضمن اینکه ما شاهد همراهی لازم از سوی مدیر کنونی پایگاه محوطه تاریخی هگمتانه - به‌واسطه عدم تعلق‌اش به این فضا و بی‌اطلاعی از الزامات و نیازمندی‌های آن - نیستیم. پس بخشی از آن چه موجب «دیفر»‌های وارده شد، آسیب‌های ناشی از مدیریت غلط بود. چیزی که همچنان جزو چالش‌های اساسی ما محسوب می‌شود.»

زندگی از زوایا ایجادشده از جمله دست‌اندازی‌ها و ساخت‌وسازهای غیرمجاز به‌عنوان دومین دلیل ایرادهای پرونده نام می‌برد و در توضیح سومین دلیل می‌افزاید: «ثبت پرونده «هگمتانه» در فهرست میراث جهانی یونسکو با این رویکرد مطرح شد که هگمتانه شهری است که بالغ بر سه هزار سال زندگی در آن جریان داشته است. شهری که ما از دوران مادها تا به حال با لایه‌های باستان‌شناسی در آن روبرو هستیم. نکته قابل تأمل اما این بود که ما مستندات لازم در این خصوص را به یونسکو ارائه نکردیم. در واقع اگر چه خردمان شکی در این خصوص نداریم، اما نتوانستیم این را به آن‌ها اثبات کنیم و جای این نکته در پرونده خالی بود. البته که الحاق‌های توسط باستان‌شناسان دانشگاه بوعلی سینا همدان آماده و به پرونده اضافه شد، اما یکی از ایرادها و نواقص وارده همچنان همین نکته بود.»

اگر چه چالش‌های مدیریتی، زوایا ایجادشده و نواقص پرونده در نهایت منجر به حذف «مرکز تاریخی همدان» از عنوان اصلی پرونده و تبدیل آن به «هگمتانه» شد اما به ثمر نشستن قریب به یک دهه تلاش و رخ دادن این اتفاق تاریخی نیز برای فعالان حوزه میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی ایرانی به‌خصوص همدانی جای خوشحالی و امیدواری دارد. این درحالی‌است که اگر اراده‌ای در مسئولان مربوطه برای برطرف‌سازی ایرادات وارده وجود داشته باشد - نظر به اقبال افکار عمومی برای گذر از نفع شخصی به سود نفع عمومی - باز هم می‌توان به ثبت «مرکز تاریخی همدان» امیدوار بود.

نرگس کیانی
خبرنگار گروه فرهنگ

ثبت پرونده «هگمتانه» در یونسکو به‌عنوان بیست‌وهشتمین اثر جهانی ایران، خبری بود که روز شنبه، ششم مردادماه منتشر شد. خبری که اگر چه با اما و اگرهایی همراه بود اما قریب به یک‌دهه تلاش فعالان حوزه میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی را به‌ثمر رساند. اما و اگرها نیز به درخواست «دیفر» (رفع ایرادهای پرونده و بررسی در اجلاس‌های سال‌های بعد یونسکو) برمی‌گشت. درخواست‌هایی که موجب شد پرونده‌ای که ابتدا نامش «منظر فرهنگی و تاریخی از هگمتانه تا همدان» بود به «هگمتانه» مرکز تاریخی همدان» تغییر عنوان دهد. در نهایت در چهل‌وششمین اجلاس میراث جهانی یونسکو، «مرکز تاریخی همدان» از عنوان اصلی پرونده حذف شد و پرونده با عنوان «هگمتانه» در فهرست میراث جهانی یونسکو به ثبت رسید. مساحت هگمتانه در پرونده فرستاده‌شده ۷۵ هکتار و منطقه حائل آن ۲۸۷ هکتار ثبت شده است.

تلاشی که از نیمه دهه ۹۰ آغاز شد

حسین زندی، فعال میراث فرهنگی در پاسخ به اینکه روند ثبت جهانی پرونده «هگمتانه» در یونسکو از چه زمانی و چگونه آغاز شد، به «هم‌میهن» گفت: «موضوع ثبت جهانی پرونده مذکور از حدود اواسط دهه ۹۰، حول و حوش سال ۱۳۹۵، آغاز شد. در آن دوران هنوز وزارتخانه‌ای با نام میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی شکل نگرفته بود و محمدحسن طالبیان، به‌عنوان معاون سازمانی فعالیت می‌کردند که به جای این وزارتخانه وجود داشت. در آن زمان استاندار همدان، محمدناصر نیکبخت بود. خاطر هست ما، فعالان مدنی حوزه میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی استان همدان در نامه‌ای خطاب به ایشان خواستار برگزاری جلساتی با استاندار شدیم. آن چه ما طی این جلسات متذکر شدیم این بود که استان همدان با پیشینه تاریخی معلوم و مشخص آن، چرا نباید اثری ثبت‌شده در فهرست میراث جهانی یونسکو داشته باشد؟! با حضور محمدحسن طالبیان در همدان، محمدناصر نیکبخت بحث ثبت جهانی هگمتانه را با او در میان گذاشت. ضمن اینکه باید اشاره کنم پیش از این بحث ثبت جهانی غار علیصدر و گنجنامه نیز در رسانه‌ها مطرح شده بود. هر چند مسئولان وقت به این نتیجه رسیدند که تلاش برای ثبت جهانی موارد مذکور بنا به دلایلی - از جمله دست‌اندازی‌های انسانی صورت گرفته و آسیب‌های واردآمده به‌واسطه آن - مثمر‌تر نخواهد بود.»

زندگی با اشاره به دوران وزارت علی اصغر مونسان در وزارتخانه میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی از تلاش‌های زهرا احمدی‌پور در این زمینه نیز یاد می‌کند و می‌افزاید: «در دوران وزارت علی اصغر مونسان، علی مالیر، مدیرکل وقت میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری استان همدان به‌شکلی جدی پیگیری این موضوع شد. صاحب محمدیان منصور، از اساتید دانشگاه بوعلی سینا همدان از جمله دیگر افرادی بود که در این زمینه زحمات بسیار کشید. ضمن اینکه تهیه پرونده نیز برعهده تیم محمدحسن طالبیان قرار داشت.»

چهره

تاریخ‌سازی روی خرمک

با صعود مهدی الفتی به فینال رقابت‌های پرش خرمک بازی‌های المپیک، روند تاریخ‌سازی این قهرمان در ورزش ایران همچنان ادامه دارد. دوازدهم نخست برای المپیک ایران با مدال همراه نشد، اما نتایجی که الفتی در پرش خرمک کسب کرد روحیه مضاعفی به کاروان ایران داد. در این رقابت‌ها که در سالن برسی آرنا برگزار شد مهدی الفتی موفق شد در رقابت با ۱۸ ژیمناست کار در پرش نخست ۱۴/۶۶۶ امتیاز کسب کند و در پرش دوم نیز به امتیاز ۱۴/۵۰۰ برسد تا بامیانگین ۱۴/۵۸۲ در پایان مسابقات با شایستگی در جایگاه هشتم قرار بگیرد و مجوز حضور در مرحله فینال را کسب کند. با کسب این نتایج مهدی الفتی موفق به تاریخ‌سازی شد و برای اولین بار یک ژیمناست ایرانی به فینال رقابت‌های پرش خرمک راه یافت. در این ماده ژیمناست‌های اوکراین و بریتانیا ۲ نماینده کرواسی، جمهوری چک و ارمنستان نیز به فینال رسیدند. مرحله فینال پرش خرمک، یکشنبه ۱۴ مردادماه برگزار خواهد شد.

کتابخانه

اردوگاه مهاجران دانمارک

محمد آصف سلطان‌زاده، نویسنده ۶۰ساله افغانستانی است. او در دانشگاه کابل دانشجوی داروسازی بود، اما با اوج‌گیری حملات شوروی به افغانستان تحصیلاتش را نیمه‌کاره رها و به ایران مهاجرت کرد و پس از ۱۷ سال در دانمارک ساکن شد. او در ایران دوره‌ی فیلم‌سازی دید و شروع به نوشتن کرد. نخستین اثر او در سال ۱۳۷۹ با نام «در گریز گم می‌شویم»، برندی جایزه‌ی ادبی هوشنگ گلشیری شد. سایر آثار او: نوروز فقط در کابل زیبا نیست، عسگر گریز و زمین زهری نام دارند. «محاكمه» از اردوگاه مهاجران دانمارک می‌گوید. در بخشی از متن این کتاب آمده است: «اردوگاه شیلزمارک برای مهاجران ساکن دانمارک پایان دنیا بود، همان جایی که زمین انتها می‌یافت و از آن پس سراسیمگی بود و سقوط آقیانوس‌ها. تنها بخت برگشته‌ها به آن بنس المصیر می‌رسیدند. نجاتی در کار نبود...». کتاب «محاكمه»، نوشته‌ی محمد آصف سلطان‌زاده در ۱۷۲ صفحه، با قیمت ۱۸۰ هزار تومان توسط انتشارات نی منتشر شده است.

محاكمه
نویسنده:
محمد آصف
سلطان‌زاده
انتشارات: نی

تاریخ

آغاز استعمار هلند در اندونزی

اندونزی کشوری فراقاره‌ای و مجمع‌الجزایری است که در آسیای جنوب شرقی و شمال اقیانوسیه قرار دارد. این کشور متشکل از ۱۷۵۰۸ جزیره و ۳۸ استان است و جمعیت آن در حال حاضر

بیش از ۲۷۵ میلیون نفر تخمین زده می‌شود. این کشور از دوران قدیم محل سکونت و تجارت بود و در قرن ۱۳ میلادی، مردمان این منطقه، اسلام را پذیرا شدند. در نیمه نخست قرن ۱۶، پرتغالی‌ها در این جزایر مستقر شدند و این آغازی بود بر حضور استعمارگران اسپانیایی و هلندی. هلندی‌ها در ۳۰ ژوئیه ۱۶۰۲ (۸ مرداد ۹۸۱) وارد این جزایر شدند و ابتدا کمپانی هند شرقی هلند را در همین سال راه‌اندازی کردند. سپس تجارت این منطقه به‌ویژه ادویه‌جات آن را در انحصار خود گرفتند. به‌تدریج تا اواخر قرن ۱۸ تمام اندونزی به مستعمره هلند تبدیل شد و این امر چنان قوت گرفت که از این کشور به‌عنوان «هند هلند» یاد می‌شد. سرانجام پس از ۳۵۰ سال استعمار هلند بر این کشور، اندونزی به رهبری احمد سوکارنو، در سال ۱۹۴۵، به‌عنوان يك کشور مستقل اعلام موجودیت کرد.